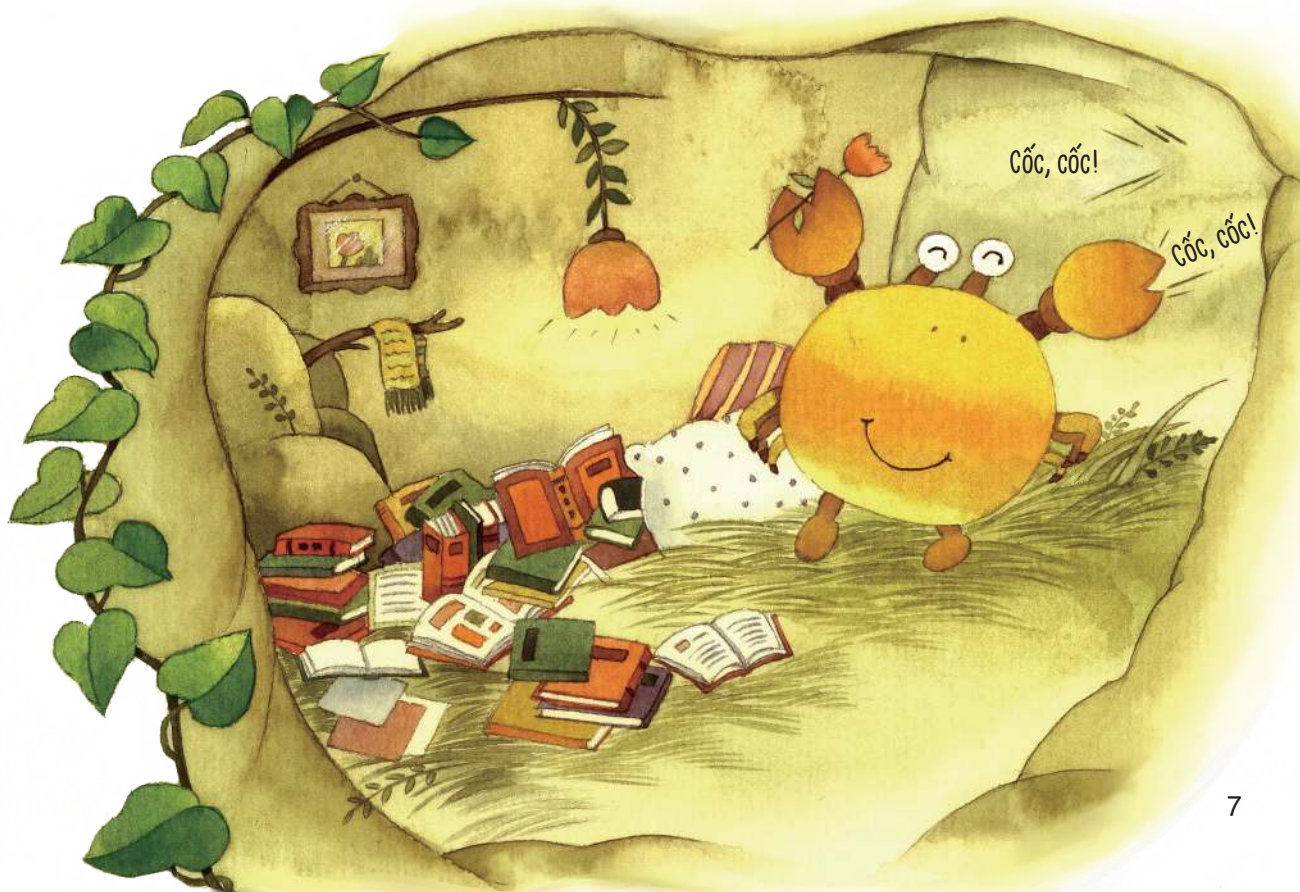

Bé Cua Xanh đi rồi

Bên bờ ao có hang bùn tí teo. Cua Nhỏ sống trong hang đó.
Ngày nọ, Cua Nhỏ ngồi phơi nắng trước cửa hang.
Thoải mái quá... Cậu nghĩ: Không biết em ấy dậy chưa nhỉ? Em ấy
thích chộp mắt một chút vào buổi trưa.
Cua Nhỏ giơ càng to gõ lên tường hai lượt, cốc, cốc.
Sát vách cũng truyền đến tiếng cốc, cốc.
Đó là tiếng gõ của Bé Cua Xanh, cô bạn hàng xóm của cậu. Hang
bùn của hai bạn ở cạnh nhau.

Bé Cua Xanh bò ra cửa hang, đôi càng chấm hạt nước long lanh trên lá cỏ để rửa mặt. Bé Cua Xanh thật xinh đẹp. Thân em xanh biêng biếc tựa màu trời. Càng em bé tẹo, chỉ bằng một nửa càng Cua Nhỏ.

Cua Nhỏ mến em lắm, thường chăm lo cho em như anh trai vậy.

- Mau phơi nắng nè! - Cua Nhỏ rủ. - Nắng tốt lắm đó!

- Dạ. - Bé Cua Xanh ngoan ngoãn đáp rồi đến ngồi trước hang giống như Cua Nhỏ.

Hai bạn đắm mình trong ánh nắng. Cua Nhỏ ngủ mất rồi, Bé Cua Xanh chợt nghĩ: Sao cứ phải phơi nắng mỗi ngày chứ? Ngốc thiệt...

Em bò qua, đôi càng xiu xiu nhẹ lay Cua Nhỏ.

- Anh Cua Nhỏ ơi, em phải đi rồi. - Bé Cua Xanh nói.

- Sao chứ? Đi á? Em đi đâu? - Cua Nhỏ thức dậy, hoảng hốt.

- Em muốn đi tìm một mái nhà tốt hơn...

Cua Nhỏ ngỡ ngàng:

- Ở đây không tốt ư?

Bé Cua Xanh nói khẽ:

- Em cũng không biết, nhưng em phải đi thật rồi.

- Nhưng mà, nhưng mà... - Cua Nhỏ không biết phải nói sao.

